

На повѣхналото му лице се яви нищо като усмивка, очитѣ му се овлажниха. Попѣ Стефанѣ не му отговори. Той бѣше спрѣлъ върху му замисления си погледѣ и неодобрително и скръбно поклащаше глава.

— Е какѣ си, отче, добрѣ ли си? — заговори пакѣ нерѣшително дѣдо Недко. — Отколѣ не сме се виждали. Добрѣ си, нали?

— Недко! Недко! — бавно и съ мъжа заговори попѣ Стефанѣ. — Какво правишѣ ти, човѣче? Дѣ отивашѣ? Кой пътѣ си заловилѣ? Хубаво, хубаво стана, че те видѣхѣ. Не очаквахѣ туй отѣ тебе, не! Не го очаквахѣ!

— Какво има, отче? Нищо не съмѣ направилѣ, слава Богу!

— Нищо ли? Нищо ли? Всичко знамѣ азѣ, всичко. Срамѣ ме е като слушамѣ какво приказватѣ хората за тебе.

Дѣдо Недко се досѣти тозчасѣ и засрамено наведе очи. Безѣ да чака да го питатѣ повече, той започна да се оправдава, изреди сѣмейнитѣ си злочестини, говори за смъртѣта на жена си, за непризнателностѣта на дѣцата си, които бѣха го изоставили. Най-послѣ той се оплака, че новитѣ майстори, по-учени и свѣршили училища, бѣха подбили вече сѣвсѣмѣ старото иконопиство.

— Какво да правимѣ, ние сме самоуци, толкозѣ можемѣ и. . .

— Затуй ли си нацапалѣ онѣзи мръсотии въ кръчмата на Кѣня? — прѣсѣче го попѣ Стефанѣ. Нови майстори били излѣзли. Никой не може да ти отнеме занаята. Не те ли зная азѣ? Дарба имашѣ ти, голѣма дарба! Тя ти е дадена отѣ Бога. И на Бога трѣбва да служишѣ съ нея, а не на дявола. Я ела, ела съ мене!

Той се обърна и трѣгна къмѣ черквата. Дѣдо Недко не знаеше какво той мислѣше да прави, но се подчини и го послѣдва. Тѣ прѣминаха прѣзѣ двора. Попѣ Стефанѣ вървѣше напредѣ, не се обръщаше и не поглеж-